

Список використаних джерел

1. Монтескьє Ш. О духе законов. Избранные произведения. Общ. ред. и вступ. М. Н. Баскина. Москва : 1955. 478 с.
2. Ларин В. А. Коррупция: опыт системного исследования. Ростов-на-Дону : 2013. 368 с.
3. Куліш А. Досвід боротьби з корупцією в поліції Великої Британії. Право України. 2005. № 12. С. 141–145.

Черниш Олена Анатоліївна,
студент Вінницького відділення ННІЗДН
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: професор кафедри
економічної безпеки та фінансових
розслідувань Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, доцент *Андрущенко І. Г.*

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ ТА УСУНЕННЯ ПРИЧИН, ЩО СПРИЯЮТЬ ЇЇ ПОШИРЕННЮ

Ефективна протидія корупції вимагає здійснення чітких профілактичних заходів, усунення умов і можливостей корупції. І важливо, щоб вся ця робота проводилася в рамках суворого дотримання законності, вимог Конституції України. І, головне, корупцію, як соціальне зло, можна подолати лише об'єднавши зусилля державних структур, правоохоронних органів, трудових колективів, громадськості. Успіх у цій справі буде залежати від тісної щоденної співпраці та персонального внеску кожного.

В Україні, на превеликий жаль, простежується негативна тенденція – законодавці поринули у вир політизації даної сфери відносин. Послідовна законотворча робота в напрямку протидії корупції фактично стала заручником перманентних виборчих перегонів, а подекуди вона просто блокується олігархічно-клановими групами, яким вигідне збереження у цій царині стану хаосу та невизначеності.

Разом з тим, саме прозорість влади та залучення громадськості до прийняття рішень органами державного управління унеможливають підміну ефективної антикорупційної політики гучними спекуляціями навколо корупційної проблеми.

Крім цього, на ефективність боротьби з корупцією негативно впливає невідповідність окремих законів положенням Конституції України, а також недосконалість спеціальних законодавчих актів, що регулюють порядок притягнення до відповідальності. Внаслідок цього значна частина правопорушників чинного законодавства уникає відповідальності.

З метою підвищення ефективності боротьби з корупцією та усунення причин, що створюють сприятливі умови для поширення корупції, вважаємо за доцільне вирішення наступних питань:

- розглянути питання про чітке законодавче врегулювання порядку збору доказів у провадженнях про корупційні правопорушення, оформлення та збір необхідних матеріалів, які були б обов'язковими та з достатніми для підготовки та направлення провадження до суду для подальшого його розгляду та прийняття відповідного рішення;

- для більш ефективного впливу антикорупційного законодавства на протиправну діяльність посадових осіб (в першу чергу, що займають особливо відповідальне становище), які вчиняють корупційні дії, передбачити (у випадку якщо не передбачено) в законодавчих актах, що регламентують питання боротьби з корупцією такий вид дисциплінарної відповідальності як “звільнення з посади”;

- налагодження якісної взаємодії судів та правоохоронних органів при розгляді проваджень про корупційні правопорушення та вирішення наступних питань:

- а) негативна практика застосування судами до правопорушників більш “м'яких” покарань;

- б) факти зволікання при розгляді судами проваджень про корупційні правопорушення;

- с) негативний вплив на результати боротьби з корупцією справляє відсутність єдиного принципового і методичного підходу в організації роботи судів у питаннях притягнення до відповідальності осіб, які вчинили корупційні діяння, а також неоднозначне трактування чинного законодавства та винесення судами різних рішень за аналогічні корупційні правопорушення [1].

Слід підкреслити, що досвід багатьох країн свідчить про активність громадян, зацікавлених у подоланні корупції, що є головною передумовою виявлення корупційних правопорушень і ефективності антикорупційних заходів. Але ефектвної системи впливу на ситуацію у сфері попередження та виявлення корупції з боку різних інституцій громадянського суспільства, зокрема, неурядових організацій, до цього часу в Україні не створено. У численних нормативно-правових актах щодо боротьби з корупцією взагалі не закладено реальних правових механізмів, які б дозволяли громадським об'єднанням і окремим громадянам впливати на корупційні прояви правовими заходами.

Окремі статті у друкованих засобах масової інформації, заяви громадян, представників громадських організацій, проведення антикорупційних акцій, доведення інформації до центральних органів виконавчої влади, як доводить практика сучасності – недостатньо ефективні. Такі заходи здійснюються, як правило, хаотично, безсистемно, а їх реальна віддача є мінімальною.

У зв'язку з цим важливого значення набуває розвиток системи громадського контролю за антикорупційною діяльністю органів, на які безпосередньо покладено обов'язок боротьби з корупцією. Особливу роль у цьому процесі повинні відігравати політичні партії та

об'єднання громадян, засоби масової інформації, представницькі органи влади та окремі громадяни. Форми і методи такої діяльності, а також запровадження обов'язкового реагування відповідних державних органів на повідомлення про факти корупційних діянь мають бути чітко визначені у чинному законодавстві.

Саме тому на законодавчому рівні з метою запобігання та протидії корупції необхідно закріпити:

- право громадських організацій на здійснення запитів до органів державної влади, з метою отримання в установленому порядку інформації щодо їх діяльності;
- проведення громадськими організаціями неофіційної (громадської) антикорупційної експертизи проектів нормативно-правових актів, рішень, програм;
- правову підтримку журналістських та громадських розслідувань фактів корупції, а також формування громадських судів;
- надання громадськими організаціями обґрунтованих та своєчасних своїх висновків і пропозицій відповідним державним органам;
- участь громадських організацій у відкритих парламентських слуханнях з питань запобігання та протидії корупції;
- через суб'єктів права законодавчої ініціативи виступати громадським організаціям з ініціативами у сфері запобігання корупції;
- розвиток інституту лобіювання проектів законів направлених на боротьбу з корупцією;
- гарантований державний захист осіб, які надають допомогу у боротьбі з корупцією [2].

Список використаних джерел

1. Концепція подолання корупції в Україні «На шляху до доброчесності». URL: www.kpk.org.ua.
2. Бутенко В. Природа і причини корупції в Україні. URL: www.pravda.com.ua.

Шаповалова Катерина Іванівна,

ад'юнкт відділу докторантури та ад'юнктури
Національної академії внутрішніх справ

«CUSTODY RECORDS» ЯК ДІЄВИЙ МЕХАНІЗМ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Корупція – одне з найнебезпечніших проявів суспільного життя, яка є його продуктом і свідчить про неефективність діяльності державних і суспільних інститутів [3, с. 2]. Про те, що корупція залишається однією із найбільш гострих для держави проблем, а її рівень все ще перебуває на неприйнятно високому рівні, свідчать, результати численних досліджень, а також показники які Україна має у міжнародних рейтингах.

Так, дослідження, проведене навесні 2020 року за Методикою стандартного опитування щодо рівня корупції в Україні, засвідчило, що 91,2 % населення України вважає проблему корупції «дуже серйозною» (69 %) або «скоріше серйозною» (22,2 %). Настільки ж гострою з позиції